

เทศน์เช้า วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ตั้งใจฟังธรรมเพราะโยมชวนขวยมาไง เราเห็นน้ำใจของโยมชวนขวยกันมา ขวนขวยกันมาเพื่อบุญกุศล บุญกุศลคือความอบอุ่นในหัวใจไง อยู่คนเดียวอยู่โคนไม้ก็มีความสุข อยู่ที่ไหนก็มีความสุขไง แต่ทางโลกของเขา ความสุขของเขา ความสุขของเด็กได้กินนมมันมีความสุข เวลานั้นไม่ได้กินนมมันร้องไห้ นะ พอเอานมใส่ปาก เฝิบ นี่ความสุขของเขาๆ

ความสุขของใคร เราตีความสุขว่าคืออะไรละ ถ้าความสุขมันอยู่ที่วุฒิภาวะของคนไง ถ้าวุฒิภาวะของคน เราทุกข์เรายาก ปากกัดตีนถีบนะ ถ้ามีใครมาช่วยเหลือเจือจานมันมีความสุขนะ คิดถึงน้ำใจของเขา เราตกทุกข์ได้ยากขึ้นมาเขายังระลึกถึงเรา เขาช่วยเหลือเจือจานเรา นั่นความสุขของคนทุกข์คนยากไง เวลาคนมั่งมีศรีสุขเขามีความสุขๆ เขามีความสุข เขาเกิดทุกข์กังวลว่าสมบัติของเขาๆ มันเลยกลายเป็นความทุกข์ไง

แต่ถ้าหัวใจของคน หัวใจของคนที่มีศีลมีธรรม สิ่งใดที่เราหามาถ้าเป็นประโยชน์กับโลก เป็นประโยชน์กับโลกและเป็นประโยชน์กับเราด้วย ถ้าเป็นประโยชน์กับเราก่อน เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนให้เสียสละ สอนให้มีน้ำใจต่อกัน ถ้ามันมีคุณค่า มีคุณค่าตรงนี้ไง บารมีธรรมมันเกิด มันเกิดตรงนี้ เกิดตรงคนที่มิน้ำใจ คนที่มีน้ำใจ คนที่เผื่อแผ่คน คนที่มีบารมีไง

ของเรามั่งมีศรีสุขแล้วเราซ่อนของเราไว้คนเดียว เราจะใช้ของเราคนเดียว เราก็รักรวยของเราตามความจินตนาการของเราไง แต่เราไม่มีบารมีไง คนเขาไม่มีน้ำใจกับเราไง แต่ถ้ามีน้ำใจกับเขา มีน้ำใจกับเขา ความสุขเกิดจากการเสียสละ

โยมชวนขวยกันมาเสียสละ เสียสละเพื่อใคร เสียสละนะ มาเสียสละเพื่อหัวใจของตนเองไง หัวใจของเรามันทุกข์มันยากใช้ไหม เวลาเสียสละออกไป สิ่งใดที่มันทุกข์มันยากในหัวใจของเราให้มันสละออกไปแบบสิ่งของที่เรากวายนานไปนี่ สิ่งที่ถูกกวายนานไปคือมีเจตนาที่

ทำบุญกุศลขึ้นมา ให้หัวใจมันได้อิ่มทิพย์ฯ ใจ ที่เราเสียดละเป็นผู้ให้ ผู้ให้มันยั่งยืน ผู้ให้มันมี
น้ำใจ ผู้รับฯ คอตคอยู่มี มีใครจะมาเจ้องานเราบ้าง ผู้รับใจ ผู้รับไม่มีสิทธิเรียกร้องใจ

เวลาเราเป็นภิกษุเลี้ยงชีพด้วยปถิแข่งฯ นี้สัมมาอาชีพะฯ เวลาประกอบสัมมาอาชีพะ เราก็
เลี้ยงชีพชอบฯ ใจ นี้เราประกอบสัมมาอาชีพะ คุณเจตนาเขาสี เจตนาของเขา เข้าขึ้นมาเขาต้อง
ทำบุญกุศลของเขา เขาหุงหาอาหารของเขาเพื่อดำรงชีพของเขา ข้าวปากหม้อฯ เขาตักใส่บาตร
ก่อนฯ พระกว่าจะมา เขาอธิษฐานของเขา เขาอธิษฐานของเขา เขายกใส่ศีรษะของเขา แล้วเขา
เสียดละทานไปฯ โดยเจตนาที่สะอาดบริสุทธิ์ ภิกษุเลี้ยงชีพด้วยปถิแข่ง เข้าขึ้นมา สิ่งถ้าเป็น
พุทธกิจ เล็งญาณฯ เล็งญาณโปรดสัตว์ฯ

ถ้าโปรดสัตว์นะ โปรดสัตว์ โปรดทั้งเราโปรดทั้งเขานะ โปรดสัตว์ฯ ก็โปรดพระนี่ใจ
พระทิว พระท้อร้องจ้อกฯ อยู่นี้ พระมาบิณฑบาตเลี้ยงชีพใจ โปรดสัตว์ฯ โปรดเขา เขามีความ
ทุกข์ความยากในใจของเขา เขาทำบุญกุศลของเขา นางสุชาดาฯ อธิษฐานขอให้มิลูกชายฯ พอได้
ลูกชายสมความปรารถนา เขาจะแก่นบนของเขา เขาทำข้าวมธุปายาสไปถวายเทวดา ไปเห็น
เจ้าชายสิทธัตถะนั่งอยู่โคนต้นโพธิ์ “โอโฮ! นี่แหละเทวดาฯ” ถวายอาหารอันนั้น เวลาคนเขาจะ
ถวายของเขา เขามีน้ำใจของเขา นี่ใจ โปรดสัตว์ฯ นี่ใจ สัมมาอาชีพะ สัมมาอาชีพะอย่างนี้

แต่เวลาเราเป็นฆราวาสใจใหม่ “โอโฮ! บวชพระไปแล้วจะอยู่จะกินอย่างไร โอโฮ! ลำบาก
ลำบากไปหมดเลย” มันทุกข์มันยากไปทั้งนั้นนะ มันทุกข์มันยากไปเพราะกิเลสของเราใจ เพราะ
กิเลสของเรา เราเป็นฆราวาสใจใหม่ เราทานอาหาร ๓ มื้อใจใหม่ เราอยู่กันด้วยความร่มเย็นเป็น
สุขใจใหม่ เราแสวงหามาเป็นของเราเองมันเป็นความอบอุ่นใจใหม่ ถ้าไม่มีใครให้ เราก็มีของ
เราอยู่แล้วฯ เราต้องหาของเราเองใจ เวลาเราบวชเป็นพระไปแล้วมันไม่มีหมดเลย มีแต่บริวาร
๘ มีแต่บาตรใบหนึ่ง แล้วใครจะให้เราฯ วิตกกังวลไปทั้งนั้นนะ แต่เวลาถ้ามีผู้ที่มีอำนาจวาสนา
เขามีศีลมีธรรมของเขา

เราเกิดมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยนี้ไว้ฯ ใจ ถ้าเราเป็นฆราวาส
ญาติโยม ฆราวาสญาติโยมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาโปรดสัตว์ อนุพุพิทถาก่อน
ให้เขาเสียดละทานของเขา ถ้าเสียดละทานของเขา เขาได้ภพได้สวรรค์ของเขา ได้สวรรค์แล้วให้
ถือเนกขัมมะ พอจิตใจเขาควรแก่การงาน ท่านถึงได้แสดงอริยสัง เวลาโปรดญาติโปรดโยม เวลา

สิ่งนี้ สิ่งที่อยู่อาศัยของเขา ถ้าจิตใจเขาเป็นธรรมดา เวลาใจเขาเป็นธรรมแล้ว นี่ใจ สิ่งที่ทำให้ความสุขๆ

บัญญัติความสุขว่าอะไร ถ้าบัญญัติความสุขว่าสมความปรารถนาอย่างนี้ ถ้าคนมีสติมีปัญญานะ มันนั่งคอตคองนี่ แล้วชีวิตเราละ มันวิตกกังวลใจ แต่ถ้าพอมันมีสติมีปัญญาขึ้นมา อนุบุพพิทตา เขาได้เสียดสละทานของเขาแล้ว จิตใจของเขาควรแก่การงานแล้ว เทศน์ถึงอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ทุกข์คือความทนอยู่ไม่ได้ ชีวิตนี้ทนอยู่ได้ใหม่ สิ่งใดเราทนอยู่ได้บ้าง สิ่งที่เราเคลื่อนไหวตลอดเวลา เปลี่ยนอริยาบถตลอดเวลา ความทุกข์มันก็หายไปตลอดเวลาไป ทุกข์สิ่งที่ทนอยู่ไม่ได้ แล้วชีวิตนี้ทนอยู่ได้ใหม่

เวลาผ่าตัดเดี๋ยวนี้มันบดออกได้ใจ เมื่อก่อน คุณติ หมอชีวกมัดไว้ ถ้า ๗ วันต้องมัดไว้ มัดไว้ก่อนนะ สมัยพุทธกาลที่ผ่าตัดคนนะ ถ้าผ่าตัดสมัยนั้น เพราะหมอชีวกเป็นหมอประจำองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที่ทำๆ มันทำมาขนาดนั้น สิ่งที่ทำมาขนาดนั้นนะ ทำมาเพื่อปรารถนาความสุขของคนๆ ใจ

แต่ถ้าพอมีสติปัญญานะ สมบัตินี้เราก็หามาได้ สิ่งที่เราหามาได้เราหามาเพื่ออำนาจวาสนาของเราใจ สิ่งนี้ถ้าเราทำประโยชน์ได้เราก็ทำประโยชน์ของเรา แต่ถ้าจริงๆ แล้วประโยชน์ของเราศีล สมาธิ ปัญญา สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี หัวใจของเราใจๆ

แต่เราแสวงหาความสุข คุณติ การเคลื่อนย้ายของมนุษย์ สิ่งใดอยากรู้อยากเห็น การเคลื่อนย้ายของมนุษย์ สิ่งใดเคลื่อนย้ายมนุษย์ มันไปสร้างเสริมอะไร สร้างเสริมทักษะใจ ไปรู้ไปเห็นขึ้นมามันต่อยอดความคิดๆ ขึ้นมานะ ต่อยอดความคิดขึ้นไปมันก็ทำหน้าที่การงานของเขาไป

แต่ถ้าเรามีสติปัญญา ลมหายใจเข้านี้ก็พุท ลมหายใจออกนี้ก็โธ ลมหายใจเข้านี้ก็พุท ลมหายใจออกนี้ก็โธ เราหายใจอยู่แล้ว คนเราเกิดมาต้องมีลมหายใจ ถ้าไม่มีลมหายใจคือคนตาย คนที่มีลมหายใจ ลมหายใจนี้ลมหายใจเพื่อออกซิเจน ลมหายใจเพื่อร่างกายนี้

แต่ถ้าจิตของเราๆ มันเกาะที่ลมหายใจนี้ มันเป็นอานาปานสติ กำหนดลมหายใจเข้าและลมหายใจออก จิตดวงนั้นมีคุณค่าขึ้นมาแล้ว จิตดวงนั้นมีคุณค่าขึ้นมา แล้วถ้ามันสงบสุขอย่างนี้

เงินทองซื้อไม่ได้ ที่ไหนก็ไม่มีขาย สำนักไหนก็ขายไม่ได้ ไม่มีทั้งนั้น มีแต่คนทำขึ้นมาๆ ไร เราทำขึ้นมาเพราะอะไร เพราะหัวใจเรามีคุณค่าไฉน

นี่ไง บัญญัติความสุขๆ ไฉน สุขของเด็ก เด็กสุข ถ้ามีนมกินมันก็มีสุข ถ้าพ่อแม่ดูแลก็มีความสุขทั้งนั้นนะ แล้วความสุขของเราๆ ละ เราโตขึ้นมาแล้วเราจะหาความสุขของเราเองไฉน ถ้าเรามีสติปัญญา มาทำบุญกุศลเพื่อเหตุนี้

สิ่งใดที่ทำๆ มันเป็นหน้าที่ของมนุษย์ คนเกิดมาต้องมีหน้าที่การงาน ความรับผิดชอบของใจ ถ้ามีความรับผิดชอบมากน้อยแค่ไหน ความรับผิดชอบกับชีวิตนี้ แล้วสิ่งที่มันจะเกิดขึ้นมา เกิดขึ้นจากการประพฤติปฏิบัติ คนจะดีได้ ดีได้เพราะการฝึกหัด คุณดี การฝึกหัด คุณสัตว์สัตว์ถ้าฝึกหัดดีแล้วมันน่ารักน่าชังทั้งนั้นนะ ถ้าไม่ได้ฝึกหัดมันก็พาลของมันตามนิสัยของมัน

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจที่ฝึกหัดดีแล้ว หัวใจที่ฝึกหัดดีแล้วมันไม่ไปกว้านเอาต้นหาความทะยานอยาก เอาทุกข์เอายากมาทับถมหัวใจไฉน หัวใจที่ฝึกหัดดีแล้วมันรู้จักหลบรู้จักหลีกเลี่ยง หัวใจที่ไม่ได้ฝึกหัด จับอะไรก็ว่ามันเป็นของเราๆ ทั้งนั้นนะ อารมณ์ความรู้สึกยึดมั่นถือมั่นกับความคิดของตน แล้วความคิดของตนเจ็บช้ำน้ำใจทั้งนั้น เพราะความคิดนี้มันเกิดจากกิเลสต้นหาความทะยานอยากไฉน

แต่ถ้ามีสติปัญญาของเรา มีสติมีปัญญาของเรา หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ เพราะอะไร เพราะไม่ให้ไปคิดเรื่องนั้นไฉน ถ้าปล่อยไปก็คิด นี่ชาตุรู้ ธรรมชาติสิ่งที่รู้มันต้องรู้ของมันตลอดเวลา แล้วมันมียางเหนียวมันแปะไปด้วย อารมณ์อะไรมันก็แปะ แปะของเราหมดเลย แล้วแปะแล้วเกาะไม่ออกด้วย

ให้มันระลึกรู้พุทโธ ให้ระลึกลมหายใจ ระลึกไฉน ฝึกหัดๆ สิ่งนี้มีคุณค่ามากนะ เพราะว่าจิตนี้เป็นได้หลากหลายนัก จิตนี้มีหัตถ์จรรยนัก เพราะจิตนี้จิตที่หลากหลายนัก กำเนิด ๔ ในครรภ์ ในไข่ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ กำเนิดๆ กำเนิดมาเป็นสิ่งใดก็เป็นสิ่งนั้น กำเนิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม กำเนิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน กำเนิดเป็นผี เป็นเปรต แล้วตอนนี้ ตอนนี้กำเนิดเป็นมนุษย์

เราเกิดมาเป็นเราๆ แต่เราไม่รู้จักเรา เราไม่รู้จักหัวใจของเรา ทั้งๆ ที่หัวใจของเราเป็นทรัพย์สินสมบัติของเราๆ เพราะหัวใจดวงนี้ทำให้เราเกิดนั่งอยู่ที่นี่ แล้วหัวใจดวงนี้ถ้ามีสติมี

ปัญญา เวลาจะชำระล้าง ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาสอน สอนลงที่หัวใจของคน สอนลงไปหัวใจของสัตว์โลก หัวใจของสัตว์โลก หัวใจของสัตว์โลกที่มันมีคมัน แต่มันมาสว่างที่สายตานี้ สายตานี้เห็นเงินเห็นทอง อู้ฮู! เห็นอันนี้สว่างกระจ่างแจ้งนะ แต่ตามันมีคบอด ตามันมีคบอดมันเลยไม่เข้าใจว่าทรัพย์สมบัติสิ่งใดที่มีค่าไป

มันก็ทรัพย์สมบัติ โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ มันลาภสักการะทั้งนั้นนะ โมฆบุรุษตายเพราะลาภ ตายเพราะชื่อเสียง ตายเพราะเขาเชิดชู โฆฆบุรุษมันตายๆ เขายกขอยไป เขาป้อลูกขอยเข้าไปลอยหมดเลย แล้วก็ติดกับสังคมอย่างนั้นนะ

คูลี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเป็นกษัตริย์ สละละทิ้งเข้าสู่โคนไม้ นั่น เข้าไปสู่โคนไม้ นั่น มีเรากับโคนไม้ นั่นเท่านั้นนะ หายใจเข้านิกพุท หายใจออกนิกโซ ทำความสงบของใจของเรา

หัวใจที่มันคิดไปร้อยแปดพันเก้า บวชเป็นพระแล้วใครจะดูแลเรา บวชเป็นพระแล้วจะทุกข์จะยากขนาดไหน ใอนันมันคิดไปแล้ว มันส่งออกไปไหนก็ไม่รู้ แต่ถ้ามันกำหนดพุทโซ มันอยู่แค่นี้ มันอยู่ที่ลมหายใจ พอลมหายใจ ถ้าพุทโซจนมันกลมกลืนกัน

กำหนดใหม่ๆ ชัดแย้งทั้งนั้นนะ เพราะอะไร เพราะกิเลสมันเกลียด กิเลสมันไม่ต้องการ กิเลสมันอยากเป็นอิสระ กิเลสมันจะเป็นเจ้าอำนาจ กิเลสมันต้องการอำนาจในหัวใจของสัตว์โลก มันครอบคลุมความคิดของเราทั้งหมดไป มันชักนำให้เราไปตามมันทั้งนั้นนะ แล้วเราจะเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนแปลงจากความคิดนี้ ความคิดนี้ให้ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธานุสติ ระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราอยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

คูลี วันสงกรานต์ วันขึ้นปีใหม่ เรากลับบ้านกลับช่องไปเยี่ยมพ่อเยี่ยมแม่ ไปดูแลพ่อแม่ของเราไป นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราระลึกถึงศาสดาของเราไป เราจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะไปอยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธะ พุทธะ พุทโซ พุทโซ จนมันกลมกลืนกัน มันกลมกลืนกัน จนมันละเอียดเข้า จนมันวางหมด นั่นละแท้ๆ แท้ๆ เลย ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ในหัวใจของเรา

เริ่มต้นมาไม่รู้จัก รู้จักแต่ไปศึกษาจากครูบาอาจารย์ รู้จักแต่สิ่งที่เราไปรับฟังมา แต่ตัวจริงๆ มันไม่รู้จัก เวลาตัวมันเองเข้าไปถึงตัวมันเอง งง นั่นมันอะไรนะ นั่นมันอะไรนะ

นั่นแหละของแท้ ของแท้ ไอ้ที่เอ็งศึกษามาของเทียมทั้งนั้นนะ ทรงจำกรรมวินัยมาๆ ของที่เอ็งศึกษามาๆ เป็นแนวทางทั้งนั้นนะ เวลาไปเจอตัวจริงถึง ไปเจอมันจริงๆ ไม่รู้จักมันอีก แต่มันสุขนะ มันแปลกประหลาดมหัศจรรย์ เวลาไปถามครูบาอาจารย์ บอกนั่นแหละจิตสงบ นั่นแหละจิตของเรา นั่นแหละของเราแท้ๆ สมบัตินี้เป็นสมบัติของเรา

สมบัติที่เราหาทั้งหมดคนนั้นเป็นสมบัติสาธารณะ ถ้ามีชื่อเสียงเกียรติศัพท์เกียรติคุณมันก็จดจารึกไว้ในประวัติศาสตร์เท่านั้นนะ แต่จดจารึกไว้ประวัติศาสตร์ เราก็ต้องพลัดพรากจากชีวิตนี้ไป แล้วเราก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แต่สมบัติของเรา ถ้าถึงสมบัติตรงนั้นได้แล้ว เราแก้ไขได้แล้วถึงสมบัติตรงนั้นไง ถ้าเรากุมสวิตซ์ได้ เราเปิดปิดสวิตซ์ได้ไง นี่เหมือนกัน ถ้าเราเข้าถึงหัวใจของเราได้ เราจะเปิดปิดในทางที่ดีๆ ใจ เปิดปิดไป เห็นใหม่ เศร้าสลดเสียใจใหม่ ถ้าเศร้าสลดเสียใจ บางคนถึงน้ำตาไหลน้ำตาาร่วงเลย น้ำตาไหลน้ำตาาร่วงเป็นสมบัติของเรา เป็นปัจจัยตั้งเป็นสันทิฎฐิโก มันรู้แจ้ง

แต่เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นไปแล้วถ้าเป็นไสยศาสตร์ เป็นไสยเวทย์ มันส่งออกไป มันส่งออกที่ว่าคิดนิมิตๆ ที่ว่าภาวนาไปแล้วมันจะคิดนิมิต ไม่มีครูบาอาจารย์ควบคุมแล้วมันจะเป็นบ้าเป็นบอไปนะ

ไอ้อย่างนั้นถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่จริงนะ ท่านจะคุ้มครองดูแลเรา คุ้มครองดูแลเรา คนทำดีมันจะชั่วได้อย่างไรละ คนระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คนจะระลึกถึงคุณงามความดีของเรามันจะผิดพลาดไปได้อย่างไรละ คนระลึกถึงพ่อถึงแม่ของเรา เราไปดูแลพ่อแม่ของเรา เราอุปัฏฐากดูแลพ่อแม่ของเรา เป็นคนกตัญญูมันจะเป็นคนเสียได้อย่างไรละ เว้นไว้แต่เราไปเข้าใจผิดว่าพ่อแม่มันอยู่นั่น เราไปโรงบำโรงบของเราอยู่นั่น พ่อแม่ก็อยู่ที่หนึ่ง เราก็ไปอีกที่หนึ่ง แล้วเราเข้าใจผิดของเราไปเองนี่ไง

นี่ก็เหมือนกัน เราต้องการเข้าไปหาหัวใจของเราไง แต่เราเข้าไปสิ่งที่มันส่งออก สิ่งที่เป็นไสยเวทย์ สิ่งที่มันส่งออกไปอย่างนั้นนะ ถ้ากำหนดมันก็จบหมดแหละ กำหนดพุทโธมันก็เข้ามาสู่ที่ตัวเราเองไง ถ้ากำหนดพุทโธได้ สิ่งที่เราที่เห็นมันวางได้หมดแหละ

สิ่งที่ไปรู้ไปเห็นแล้วมันตื่นตื่น มันอยากรู้ มันอยากอวด มันอยากเป็นผู้วิเศษ มันอยากจะเป็นคนเหนือคน มันก็ไปเข้ากับสิ่งนั้นแล้วก็ไปยึดมันถือมันสิ่งที่ส่งออกไปเป็นไสยศาสตร์ เป็นสิ่งออกไป เพราะจิตมันเป็นได้หลากหลายนัก จะมีศาสนาไม่มีศาสนา เวลากำหนดเข้าไปที่จิต

แล้ว จิตนี้มันมีพลังงานของมัน มีพลังงานของมันนะ คูลี เวลาไฟไหม้ ทำไมคนมันแบกตู้เย็นได้ ล่ะ เวลาคนวิ่งหนีตำรวจมัน โคนข้ามบ้านข้ามเรือนไปได้เพราะอะไรล่ะ ตัวจิต เวลามันเป็นอิสระ เวลามันตกใจมันเป็นไปหมดเลย นี่ก็เหมือนกัน เวลาถ้ามันมีกำลังจริงๆ นี่ขนาดมีกำลังแบบ โลกๆ นะ แล้วถ้ามันเป็นธรรมๆ ขึ้นมา

คูลี พลังงาน ที่ว่าจิตมีกำลังๆ ถ้ามีกำลังอย่างนั้นแล้วบวกด้วยปัญญาๆ ปัญญาใน พระพุทธศาสนา ปัญญาเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาที่จะเกิดขึ้นโดยสัมมาสมาธิเป็นพื้นฐาน เวลามันพิจารณาของมันเข้าไปมันจะเข้าไปตรวจสอบ เข้าไปค้นคว้าหารากเหง้าของกิเลสที่อยู่ในใจของเรา มันรังแกเรามาหนัก มันเบียดเบียนเรามาตลอดชีพ มันทำลายเรามาทุกภพทุกชาติ มันแก้ง เรามาตลอด ไอ้คนที่มันแก้ง ไอ้คนที่มันรังแกเราอยู่ที่นี่ มันรังแกเราอยู่ที่นี่ แล้วมันอยู่ไหน มันอยู่ ไหน

เวลาถ้ามันเข้าไปพบไปเห็นเข้า มันไปเห็นเข้าแล้วมันจับต้องได้ เราใช้ปัญญาแยกแยะ ของเรา รังแกแล้วรังแกอย่างไร อยากก็เพื่อดีๆ นี่ไง ก็อยากเป็นมนุษย์นี่ไง ก็อยากนี่แหละ ทำบุญ กุศลนี้ไง

ไอ้ความอยากอย่างนี้มันเป็นอยากแบบต้นหาความทะยานอยาก แต่ถ้าเป็นความอยาก ประพฤติปฏิบัติ อยากละอยากวาง อยากถอดอยากถอน มันก็เป็นความอยากเหมือนกัน มรรค หยาบ มรรคละเอียด มันจะพัฒนาขึ้นไป ถ้ามันมีสติมีปัญญาใคร่ครวญขึ้นมา พระพุทธศาสนา สอนอย่างนี้ ภาวนามยปัญญาเกิดจากการภาวนานี้ ไม่ใช่การจดการจำมา การจดบันทึกอะไรกัน มา การจดบันทึกนั้นเป็นร่องเป็นรอย เป็นร่องรอยให้เราไม่ออกนอกกลุ่มอรอย ไอ้นี้เป็น ร่องรอยๆ

แต่ถ้าเป็นความจริง เป็นความจริงต้องเกิดจากการกระทำในหัวใจนี้ไซ้ใหม่ มันเป็นความ จริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังจับยึดใส่หัวใจใครไม่ได้เลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าเป็นผู้บอกแนวทาง ถ้าเราอยากได้อะไรดี เราต้องบังคับตัวเอง ถ้าเราอยากได้อะไรดี เรา ต้องประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเราอยากได้อะไรดี เราต้องทำให้มันเป็นจริงขึ้นมา

ถ้าเป็นจริงขึ้นมา สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แล้วสุขอื่นใดเท่ากับชำระล้างกิเลส มันยิ่ง มหัศจรรย์เป็นชั้นๆ ขึ้นไป มันมีอยู่ ทุกคนมีโอกาส แต่เขาบอกว่า “เรายังทำไม่ได้” เรายังทำ ไม่ได้...แล้วเมื่อไหร่จะทำได้ล่ะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้ ๒,๐๐๐ กว่าปี ทำได้หรือไม่ได้

“นั่นก็เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ ของเราเป็นปุถุชน เป็นคนหนา เราทำไม่ได้หรอก ทำไม่ได้”

ถ้าเป็นคนหนาเกิดเป็นมนุษย์ได้อย่างไร ถ้าเป็นคนหนามาวัดทำไม คนหนาคือคนที่ไม่มีมาวัด คนมาวัดเป็นคนให้เขาถากถางนะ กลับไปบ้านว่า “ไปไหนมา”

“ไปวัดมา”

เขาหัวเราะเยาะ อายเขาอีกนะ แต่เราเป็นบัณฑิต หัวใจเราเข้มแข็ง เราเชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ปู่ย่าตายายของเราเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วเราเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มันจะนำอายุไปตรงไหน ถ้าเราทำเป็นจริงๆ ขึ้นมาเป็นพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานในหัวใจขึ้นมา มันยิ่งมหัศจรรย์ขึ้นมา เวลามันเป็นจริงขึ้นมา มันสว่างโพล่งกลางหัวใจ สิ่งที่มีมันสว่างโพล่งกลางหัวใจ อันนี้มันนำอายุตรงไหน

เทวดา อินทร์ พรหมเขาบอกเลย หลวงปู่มั่นอยู่ในป่าๆ เทวดาไปฟังเทศน์หลวงปู่มั่น ทำไมไม่ฟังเทศน์พระในกรุงเทพฯ เยอะเยอะไปหมด ทำไมไม่ฟังเทศน์ล่ะ

อ้าว! ก็มันมีดทับไปหมดทั้งป่า แล้วมันมีความสว่างไสวอยู่จุดหนึ่ง จุดนั้นคือจุดในใจของหลวงปู่มั่น เทวดา อินทร์ พรหมมาจากไหนเขาก็เห็นทั้งนั้นนะ เขาไปทั้งนั้นนะ ถ้ามันสว่างไสวในหัวใจนั้น มันสว่างไสวกลางวิญญูะ มันสว่างไสวที่ว่าเทวดา อินทร์ พรหมเขารู้เขาเห็นของเขาได้ แต่เราไม่รู้ เราไม่รู้ของเราใจ ถ้าเราไม่รู้ของเรา เราก็ขวนขวายของเรา นี่พูดถึงฟังธรรมๆ ใจ

เราจะหาความสุข เราจะบัญญัติศัพท์ว่าอะไรคือความสุขใจ ความสุขแท้ๆ มันอยู่ที่ไหนล่ะ ความสุขของเด็กมันก็ได้อยู่ได้กินมันก็มีความสุขของมัน นี่ความสุขทางโลก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้แล้ว ความสุขคือพ้นจากความเป็นหนี้ คนเป็นหนี้เป็นสินเป็นความทุกข์ ถ้าพ้นจากความเป็นหนี้เป็นความสุข แล้วเราเป็นหนี้เวรหนี้กรรมใจ ถ้าเราใช้หนี้เวรหนี้กรรมด้วยการเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ใช้จนจบสิ้นนะ เราพ้นจากความ เป็นหนี้เป็นความสุขอย่างยิ่ง เอวัง